

1.

A párnám alatt a telefonom rezgett egyet, mire kinyitottam a szemem, és álmosan, a kevés alvástól kómásan meredtem magam elé. A szobát betöltötte a hajnali félhomály, a helyiségben vágni lehetett a csendet. A többiek egyenletes szuszogásán kívül semmit nem lehetett hallani, csak egy második rezgést, ahogyan az ágynemű alól a készülék ismételten felhívta a figyelmemet arra, hogy olvasatlan üzenetem van. Benyúltam a párna alá, és tapogatózva megtaláltam a telefonomat, majd hanyatt fekvé magam elé emeltem. A mozdulat közben észrevettem, hogy az alkaromról nem sikerült rendesen lemosnom a slime-szerű trutyit, amivel az éjjeli feladaton öntöttek nyakon minket Vivivel, így a körmömmel kapargatni kezdtem a rászáradt, kirepedezett festéket, majd a készülék kijelzőjére pillantottam, hogy kiderítsem, ki keres a kínzóan korai órában. Egy pillanatig, de tényleg csak a másodperc töredékéig azt hittem, vagy inkább csak reméltem, hogy az apám írt, és esetleg gratulál a továbbjutáshoz vagy az Iskola Országos Versenyén elért eddigi eredményeimhez, ezzel a lépésével pedig kimondatlanul fehér zászlót lenget, jelezve, hogy már nem haragszik, amiért csalódást okoztam, és szégyent hoztam rá, nem számít, fátylat rá, hiszen látja, mennyire próbálkozom... Aha, majdnem így történt. A telefonom kijelzőjén a millió Facebook-, Instagram-, TikTok- és meggyász-értesítés között a beérkezett levelet megnyitva gúnyos biccentéssel konstatáltam,

hogy apám szívfacsaró sorai helyett a Netflix-havidíjam levonásáról kaptam automatikus üzenetet. A szememet forgatva bezártam az értesítést, belátva, hogy a fejemben olyan jól működő idilli jelenettel ellentétben a valóságot nem én irányítom, ergo az apám még mindig az élete kudarcának tart, a Netflix meg levett háromezret. Jó reggelt, Sára.

Mindegy, ha már úgyis fent voltam, ásítva átpörgettem a kijelzőmön lévő értesítéseket, ami az idő alatt érkezett, amíg aludtam egy keveset. Még szerencse, hogy ezeket mind némán kaptam, mert úgy tűnt, az éjjeli feladat után csak mi, az IOV-verseny résztvevői dőltünk ki, az otthoniak a jelek szerint egész éjszaka diskuráltak a történelekről. Ez nagyrészt Kocsis igazgató aktivitásának volt köszönhető, aki tükön ülve várta a hírt a feladatunkról, majd a továbbjutásunkat követően, nem foglalkozva a késői időponttal, rögtön posztolt a sulis Facebook-oldalára.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Három órával ezelőtt.

„Bréking! Bréking! Ébren vagytok még, Szirtes Army? Ismét továbbjutottunk! Ismétlem, TOVÁBBJUTOTTUNK A VERSENYEN! Az imént kaptam meg a hírt, miszerint a Szirtes-csapat két lány tagja, Felcser Vivien és Major Sára éjszakai bátorságpróbán vettek részt, ahol hatalmas lélekjelenlétről tettek tanúbizonyságot, amikor is végigjárták a hortobágyi horror tanyaházat, megszerezve valamennyi zászlót, ezzel továbbjuttatva a csapatot és iskolánkat a versenyen! Le a kalappal a lányok előtt! Le a kalappal a Szirtes-csapat előtt! Vivien és Sára bátorságpróbáját a táborban maradt csapattagok élőben nézhették egy streamen,

Dominik és Rajmund pedig felvették képernyőfelvétellel az egészet, amit el is küldtek nekem, így aztán aki szeretné a lányok horrorisztikus kalandját megnézni, az Insta-oldalamon megtalálja. Figyelem, ijesztő tartalom, garantált a borzongás! Kocsis igazgató”

A posztot elképesztően nagy érdeklődés jellemezte, megszámlálhatatlanul sok hozzászólás és reakció érkezett az éjszaka folyamán. Úgy tűnt, sokan várták a hírt, és követték az eseményeket online, én pedig rányomtam a kommentekre, és olvasgatni kezdtem.

„Mi van, továbbjutottunk?”

„Igeeeen, megvan!!!”

„Nem hiszem el, halljátok, ezek nem tudnak kiesni, vagy mi van?”

„Jók vagyunk, vagy jók vagyunk? XD”

„A Szirtes a legjobb”

„Ennyi”

„Menjetek már, továbbjutottunk???”

„Mi történt, mi a bréking?”

„Továbbjutottunk”

„Szép volt, így kell ezt”

„Mi volt a feladat?”

„Talán olvasd el a POSZTOT, MERT BENNE VAN A VÁLASZ A KÉRDÉSEDRE”

„Jólvanmár, ne üvölsél itt velem, késő van, nem fog az agyam”

„Neked korán sem”

„KAPPA XDDD”

„Csá mindenki. Eddig nem követtem a dolgokat, de most feldobta Kocsis posztját a face, és valaki elmondaná, hogy mi volt eddig a versenyen? Normálisan, ha kérhetem. Kösz”

„Hát az úgy volt, hogy a zűrös, a bunyós, a ribanc és a táncos elment a Hortobágyra...”

„Most ez mi, viccet mesélsz?”

„NEEEE XDDDD visítok”

„Hallod, még egy vicc sem kezdődik ennyire jól. Beszarok a röhögéstől”

„Na jó, ezen konkrétan felröhögtem”

„Úristen, ez a bemutatás MINDENT VISZ”

„LOOOL”

„XDDD”

„Idióták. Ne hallgass rájuk. Majd én elmondom normálisan. Kocsis igazgató az idei versenyre címvédőként Fehér Rajmundot, Pap Dominikot, Felcser Vivient és Major Sárát küldte”

„Aha. Értem. Kösz. És amúgy Kocsist vizsgálta neurológus, vagy ilyesmi? Készült CT az agyáról? Jól van?”

„D Nyugi, mi is mind meglepődtünk a választásán, mert hát finoman szólva sem tűnik nyertesnek ez a társaság, négyüknek külön-külön is rosszabb híre van, mint a Szirtesből bárkinek, úgyhogy nem tudtuk, mi lesz abból, ha ők négyen összekerülnek, de... Figyi, eddig helytálltak, összevissza tippeltünk, hogy vajon mikor esnek ki, de kábé már mindenki elveszítette a fogadást, mert ötödik napja versenyben vannak, sőt, nemcsak versenyben vannak, de jól is teljesítenek. Úgyhogy mi itt figyelünk, meg drukkolunk. Már aki... Na mindegy. A helyszín amúgy idén a Hortobágy”

Higgy nekem

„Klassz. És ki a kísérőtanár?”

„A gorilla...”

„XD”

„Hülyék! Tahi Dénes fizikatanár ment velük”

„Aztarohadt, azért Tahi kemény kísérőnek”

„Mit vársz? Ilyen csapathoz kemény kísérő kell”

„Mondjuk, az is igaz. Oké, köszi a normális választ, mostantól követem akkor én is a dolgokat”

„Jó, érdemes Kocsis igazgató Instáját is nézni, mert ott extra tartalmakat is megoszt a versenyről, meg vannak élőek, és egyéb.... fura dolgai...”

„Oké. A versenyzőket is bekövetem, ők hogy vannak fent?”

„Major Sáráé @majorsaraisdead”

„Itt van Felcser Vivié meg Pap Dominiké is. [LINK](#)”

„Ez Fehér Rajmund Instája. [LINK](#)”

„Megvannak, kösz”

„Ne már, ti komolyan követitek őket???”

„Persze. Miért ne?”

„Ők a csapatunk”

„Rajmundot én már a verseny előtt is követtem. Az az ember egy LEGENDA”

„Jaja. XD”

„Aha, jó. Hát ti tudjátok. IOV ide, IOV oda, ez a négyes nem-hogy a sulink dicsősége, hanem konkrétan a szégyene. Gratulálok, hogy legendának, meg mittudoménminek tartjátok őket. Ennyi eszetek van”

„Ne legyél már seggfej, a teljesítményükről beszélünk, tök jól csinálják, kit érdekel, milyenek voltak ők előtte, meg mitől rosszhíresek? Most az IOV-on vannak, még mindig versenyben, belehálnál, ha nem a múltjukkal

foglalkoznál? Nézd meg Kocsis Instáján a csajok bátorságpróbáját, hogy mennyire ügyesek!”

„Nem érdekel, ha Felcser Vivien ezer bátorságpróbát csinál meg, akkor sem változik róla a véleményem. És amúgy a többiekről sem”

„Jó, akkor ez legyen a te problémád. Helló, szia”

„A véleményemet azért csak elmondhatom...”

„Mondd. Csak senkit nem érdekel”

„Én egyetértek vele. A versenyen nem szerepelnek rosszul, de attól ők még azok, akik... Azért azt ne felejtsük el. Nem mellesleg mindenki jelentkezett a Szirtesből az IOV-ra, és négyükön kívül BÁRKI jobban megérdemelte volna, hogy ott legyen a versenyen a Szirtes képviselőjében”

„De Kocsis őket választotta, deal with it”

„Így van”

„Mi az a dilvitit?”

„XDDDD”

„Na megjött egy agyhalott”

„Tedd túl magad rajta. Ezt jelenti”

„Kösz”

„Bárki bármit mond, ők négyen a sulink csapata, én pedig igenis drukkolok nekik. Nem érdekel, kik ők, milyenek, és mitől híresek, vagy éppen hírhedtek. Amíg a versenyen jól szerepelnek, nekem senkivel semmi bajom.”

„Így van. Én is Szirtes Army-tag vagyok!”

„Én is”

„Én is”

„Hát én nem”

„Én még nem tudom eldönteni, csak követem a dolgokat”

Higgy nekem

„Én meg csak kommenteket jöttem olvasni”

„Én is LOL”

„XDDD”

„Én Tahi miatt jöttem. Itt lehet szidni, nem?”

„Nem, itt moderálnak, menj az »Itt lehet szidni Tahit« csoportba”

„LOOOOL van ilyen csoport a fizikatanárról?”

„Ja. XDDD”

„Megtaláltam, valaki fogadja el a jelentkezésemet XD”

„Na jó, én kiégtem”

„Amúgy... Ti megnéztétek a videót Kocsis Instáján?
A csajok bátorságpróbájáról?”

„Aztaku, én igen, de halljátok, rendesen fosós volt a feladat”

„Most néztem én is, azért a lányok nem semmik, én tuti beszartam volna”

„Én be sem mentem volna”

„Szerintem én sem”

„Menjetek már, milyen para az a tanyaház”

„Rendesen horrorfilmes”

„Nagyon komoly!”

„Miért fekete-fehér a videó?”

„Örülj neki, hogy van egyáltalán videó”

„Azért, mert éjjellátó kamera vette fel, a lányok meg kábé TÖK SÖTÉTBEN voltak a házban”

„Ja hogy ez mind sötétben volt?”

„Aha”

„Najóóó... Tudjátok, ki csinálta volna meg...”

„Én tuti kiestem volna. Még mindig ott sírnék valahol a sarokban”

„Kábé én is :DDD”

„A felvételt látva a rémálmom ijedt meg”

„XD”

„Na jó, hatalmas respect Major Sárának és Felcser Viviennek, nem semmi, amit letoltak a bátorságpróbán”

„Hát már nem azért, de én nem riszpektelek Felcsernek...”

„Fejezd már be az utálkozást! Szar lehet ilyen gyökernek lenni. Kit érdekel, hogy mit gondolsz, nézd már meg a felvételt a lányokról, a sulinkért csinálják, tök bátrak voltak, te meg otthon a fotelból osztod az észet.”

„Jogos”

„Így van. Ügyesek voltak, és rohadt para feladatot kaptak”

„Helló, mindenki, most jöttem, mi a helyzet?”

„Most már minek jöttél, ha eddig nem voltál itt? Menjél innen”

„XDDDD”

„Te állat”

„Úristen, de röhögök”

„Ezek a kommentek lehoznak az életről”

„Üdv a Szirtes oldalán”

A kommentszekcióban a beszélgetések egészen pár perccel ezelőttig tartottak, sőt, újra és újra friss hozzászólások érkeztek. Ásítva bezártam a sulis Facebook-oldalát, és néhány másodpercig csak meredtem a plafon pókhálószerű repedéseire a néma, csendes hajnalon, aztán halkán felültem, és belebújtam a sneakerembe, ami gondosan az ágyam elé volt helyezve. Lehajoltam bekötni a fűzőt, és közben felpillantottam, hogy ellenőrizzem, nem keltettem-e fel a többieket a neszezésemmel, aztán óvatosan felálltam, és lábujjhegyen a fürdőszobaaajtóhoz mentem a két-két, fejtámlánál összetolt ágy között.

Higgy nekem

Bezárkóztam a kis fürdőszobába, és gyors fogmosást követően a csap alá tartottam a markomat, majd amikor megtelt, odahajoltam, és az arcomra lötyköltem a hideg vizet. A csapot elzárva résnyire nyitott szemmel a tartón lógó törölközőmért nyúltam, felitattam vele a vízcseppeket az arcomról, aztán hanyagul viszadobtam a helyére. A tükörbe nézve az ujjaimmal megigazítottam állig erő hajamat, elrendeztem a fülbevalóimat, majd a piros szirteses pulcsimba belebújva hangtalanul kiléptem a fürdőszobából, és elindultam kifelé az ágyak között, ügyelve arra, hogy ne verjek fel senkit a mozgolódásommal. Az ágyamnál felkaptam a telefonomat és a fejhallgatómat, amit a nyakam köré akasztottam, aztán óvatosan, erősen koncentrálni lenyomtam a kilincset. A retesz kattant egy éleset, belehasítva a hortobágyi csendbe. Riadtan néztem vissza a vállam felett a szobára. A kilencedikes Panna pink melegítőfelsőjében magzatpózba kuporodva aludt az ágyán, a fal felé fordulva. Úgy tűnt, nem ébresztettem fel, mert a válla egyenes tempóban emelkedett és süllyedt minden légvételkor. A fevéghöz tolt ágyon Andi, a bézs csapat tagja feküdt hanyatt, nyitott szájjal, alkarjával takarva a szemét. Ő is mélyen aludt.

A szoba másik oldalán, az én vetetlen, hanyagul otthagytott ágyam mögötti fekhelyen Vivi azonban felemelte a fejét, és kócos szőke haja alól álmosan nézett rám.

– Feladat van? – kérdezte ösztönösen, és már kászálódott volna fel, amikor a fejemet rázva emeltem fel a kezem.

– Nem, nincs feladat. Aludj vissza nyugodtan – suttogtam, újra a másik két szobatársunk irányába pillantva. Továbbra is aludtak.

– Ja, azt hittem – motyogta Vivi. – Szólj, ha feladat van – tette hozzá kábán, mint aki álmából kelve sem tud nagyon mással foglalkozni, aztán már vissza is zuhant a feje a párnájára, én pedig óvatosan kinyitottam az ajtót, és kisurrantam a hajnalba.

A házunk előtti tornácról leugorva megálltam egy pillanatra a friss júniusi levegőben, a világosodó égbolt alatt kinyújtottam, kiélvezve hogy sehol senki, én vagyok egyedül ébren. A két sorban lévő négyszemélyes házak egyike körül sem volt mozgás, mindenhol néma csend honolt, csupán a rónáról érkező korai madárhangokat lehetett hallani, én pedig megindultam a pár lépésnyire lévő játszótér felé, ami az élménytábor végében állt.

Elsétáltam a hinták és a libikóka mellett, elhagytam a lengőtekepályát, és egyenesen a faszerkezetű kilátóhoz léptem, amely a táborba érkezésünk óta szinte törzshelyünké vált. Vivivel, Rajmunddal és Dominikkal valahogy a kezdetektől ezt a helyet választottuk ki arra, hogy magunk legyünk, elszeparálva kicsit a többi csapattól és versenyzőtől.

Felgyalogtam a kilátó falépcsőjén, és megtámaszkodtam a korlátón, a narancssárgás égbolt alatt kinézve a végtelennek tűnő Hortobágyra. Néhány pillanatig csak álltam ott, bámultam a semmibe, figyeltem, ahogy a madarak fel-felszállnak a pusztában, majd előszedtem a telefonomat, kerestem neki egy stabil helyet a kilátó korlátján, és elindítottam a time-lapse felvételt, hogy megörökítsem a napkeltét. A kijelzőn néztem egy darabig a múltó másodperceket, tudva, hogy amikor majd felkel a nap, és leállítom a time-lapse-et, ez az egész pár pillanatba lesz összesűrítve, addig azonban el kellett foglalnom magam. Jobb híján feltettem a fejemre a nyakamban lógó fülesemet, kerestem a Spotifyon a tánc mappámban egy szöveg nélküli alapot, aminek tetszett az üteme, majd felemeltem a karom a fejem fölé, megnyújtottam a vállamat, és jobbra-balra mozgattam a nyakam. A bemelegítést követően gyakorolni kezdtem néhány random lépést, megpróbálva összeállítani egy új koreót, amíg a telefonom rögzítette a virradatot. És ahogy az lenni szokott velem és a tánccal, annyira

Higgy nekem

belemerültem, hogy észre sem vettem, mennyi idő telt el, ahogy azt sem, hogy időközben reggel lett, sőt, azt sem tudtam, mikor lett annyira melegem, hogy levettem a pulcsimat, és félredobtam a kilátó oldalába. Fogalmam sem volt. Csak csináltam, amit tudtam, és amiben igazán nagyon jó voltam, vagyis táncoltam, amíg meg nem valósítottam a fejemben elképzelt koreót. Ez nagyon is jellemző volt rám, hogy étlen-szomjan, órákig próbáltam, a tökéletességre törekedve. Tulajdonképpen ez a mentalitás volt, ami főtáncossá tett anno a táncsoportban, és ez a hozzáállás inspirálta a többieket is abban, hogy igazán jók legyünk csapatként. Mondhatni ez motiválta őket. Én motiváltam őket. Ja. Így volt. Kár, hogy végül kicsesztek velem, hazudtak rólam, és kirúgattak egy balhé miatt, amiben amúgy mindannyian részt vettünk. Semmi gond, tényleg. Bajban ismerszik meg a barát. És még inkább az ellenség.

Elhessegetve a gondolataimból Sziszit, a régi társaságunkat, az extáncsoportomat, meg azt a fagyos januári éjjelt, amikor a legjobb barátaim egy emberként köptek be engem, hogy saját magukat mentse, inkább tovább táncoltam rendíthetetlenül a hortobágyi kilátóban, megpróbálva a múlt sérelmei helyett a jelen céljaira koncentrálni.

Egy újabb forgást követően aztán hirtelen megálltam a mozdulatban, és a pörgéstől a számba került hajtincseimet kisöpörve, kimelegedve néztem Rajmundra, aki a lépcső tetején állt a piros egyenmelegítőjében, és szórakozottan figyelt. Letoltam a fejemről a fülesemet, és megálltam előtte csípőre tett kézzel, megpróbálva egyenletessé tenni szapora légvételem, miközben a nyakamban lógó fejhallgatóból dübörögve szólt hangosan az alap, amire addig táncoltam.

– Aludtál egyáltalán, Major? – érdeklődött Rajmund, egy pillanat alatt felmérve az állapotomat, nyilvánvalóan üvöltött

rólam, hogy egy ideje ott lehetek a kilátó tetején, majd lazán a szájához emelte a piros, szirteses kulacsát, és beleivott.

– Nem sokat – vallottam be, és figyeltem, ahogyan leengedi maga mellé a kulacsot. Akkor ugrott be, hogy mennyire átkozottul szomjas vagyok. – Kérhetek belőle? – kérdeztem felé nyúlva, mire Rajmund egy „csak nyugodtan” biccentéssel odaadta a kulacsát, majd visszatartott nevetéssel figyelte, ahogyan hosszasan iszom, egészen hátradöntve a fejem. Amikor végeztem, visszaadtam neki a kulacsot, amit aztán meglötyögtetett az arca előtt, megállapítva, hogy szinte az egészet kiittam.

– Köszö – vigyorogtam rá, az alkarommal megtörölve a számat.

– Én is, hogy hagytál benne... egy fél kortyot – mondta, mire hangosan felnevettem, Rajmund pedig félrehajította a szinte kiürült kulacsát, ami a kilátó oldalában heverő pulcsimig gurult. – Szóval... Miért nem tudtál aludni, Major? – terelte el a témát.

– Csak felkeltett egy üzenet – legyintettem. – És gondoltam, ha már hajnalban fent vagyok, akkor megfogadom Dominik tanácsát, és megnézem a napfelkeltét. Sőt... – pattantam a korláthoz, és felkaptam róla a telefonomat, leállítva a felvételt. – Készítettem egy time-lapse-et is – mondtam.

– Mutasd – mosolyodott el.

– Oké, még én sem láttam – ültem le, hátamat megvetve a kilátó oldalának, Rajmund pedig lehuppant mellém, és a térdemnek támasztott telefon kijelzőjére hunyorgott. Próbáltam a kezemmel eltakarni a napot, hogy látszódjon is valami a felvételtől, de egyelőre csak a saját tükörcépünket bámultuk.

Végül sikerült addig forgolódnunk és helyezkednünk, hogy nagyjából meg tudtuk nézni a time-lapse-et. A pár másodpercesé összesűrített felvételen a Hortobágy egy pillanat alatt ki-

Higgy nekem

világosodott, miközben a rónán fel- és leszálló madarak rekordgyorsasággal jöttek-mentek a videón.

– Ez marha jó lett – dicsérte meg Rajmund az újra és újra ismétlődő felvételt. – De azt hittem, te is rajta leszel – tette hozzá.

– Mármint? – kérdeztem furán, miközben posztoltam a felvételt az Instámra.

– A tánccal – mondta, mire megértettem, hogy azt hitte, a time-lapse engem is rögzített.

– Ja, nem, nem – ingattam a fejem. – Ez csak... – gondolkodtam a karkötőimet igazgatva –, csak gyakoroltam, hogy teljen az idő – vontam meg a vállamat, Rajmund pedig érdeklődve figyelt. Aztán mindketten félrekaptuk a fejünket, mert a kilátó lépcsőfokain dobogó léptek hangzottak fel. Egy pillanattal később megjelent Dominik a piros szerelésében.

– Jó reggelt – köszönt, miközben a tarkója fölött összefogta a haját, majd kivette a foga közé szorított hajgumiját, és gyors, rutinos mozdulattal becopfozta. – De koraiak vagytok – lepődött meg kissé, aztán helyet foglalt a kilátó másik oldalának dőlve, velünk szemben.

– Csak Major. Ő van itt hajnal óta, én az előbb érkeztem, hogy nyugiban megigyam az üdítőmet, amit valaki elvett tőlem... – mesélte, mire összehúzott szemmel megráztam a fejem.

– Odaadtad – emlékeztettem.

– Volt más választásom? – kérdezte. – Itt szomjazom azóta is – dramatizálta túl a helyzetét, mire a szememet forgatva elkezdtem feltápaszkodni. – Most mit csinálsz? – kérdezte meglepetten.

– Hozok neked egy másik üveg narancslét – dűnnyögtem bűnbánóan, erre Rajmund hangosan felröhögött.

– Hagyjad, Major, csak szívattalak, nem kell.

– Most már mindegy, hozok – közöltem tettetett sértődéssel, amikor is Rajmund elkapta a kezem.

– Nehogy elmenj, tényleg csak hülyültem – nézett rám meglepetten, és látszott rajta, hogy nem teljesen érti a viselkedésemet, így rögtön megpróbáltam még jobban kihasználni a helyzetet, hogy összezavarjam, és a lehető legkomolyabban így szóltam:

– De, megyek, hozok neked helyette másikat, tudom, hogy úgysem szívesen adtál belőle, ebből ne legyen gond – tetéztem mártírkodva, Rajmund pedig gyanakodva összehúzta a szemöldökét, és úgy tűnt, most már átlát rajtam, mert hangosan felröhögött.

– Fúj de undorítóan viselkedsz – közölte nevetve.

– Nem, nem – erősködtem. – Te mondtad, hogy elvettem, meg hogy itt szomjazol azóta is, tessék, akkor engedj, hozok neked másikat. Sőt, kettőt is, nehogy ne legyen elég – cukkoltam tovább. – Na engedj felállni, máris hozom... – mondtam a karomra pillantva, amit Rajmund fogott.

– Biztos, hogy itt maradsz – közölte röhögve, és nemhogy nem engedte el a karomat, hanem egy gyors mozdulattal még közelebb is húzott magához, mire a fejemet ingatva felnevettem.

– Engedj el – kértem, megpróbálva kibújni a szorításából, de időközben már átkarolta a vállamat, és még jobban magához húzott.

– Nem.

– Engedj – próbálkoztam meg újra a felállással nevetve, de Rajmund mindig visszahúzott.

– Mi az, Major, mennél valamerre? – kérdezte a nevetéstől rázkódó vállal, majd maga elé húzott, és átölelt a karjával a kulccsontom előtt.

– Ugye tudod, hogy két másodperc alatt kiszabadulok ebből a fogásból? – forgattam a szemem vigyorogva, Rajmund pedig nevetve a fülemhez hajolt.

Higgy nekem

– Csak rajta – suttogta, mire a forró leheletét érezve a nyakamon az egész testem lúdbőrözni kezdett, majd a lépcső felé kaptam a fejem, ahol Vivi lépkedett fel ráérősen, a napszemüvegét feltolva a hajára.

– Jó reggelt – köszöntött mindenkit egy rágólufit fújva, majd megállapodott a tekintete rajtam, és felvonta a szemöldökét.

– Sára, te azóta itt kint vagy, hogy megébredtem? – kérdezte, figyelmen kívül hagyva, hogy éppen szabadulni próbálok Rajmund karjából.

– Igen, nem tudtam aludni, és kijöttem. Ha meg már úgylis itt voltam... – rántottam egyet Rajmund karján, amely továbbra is bilincsként szorított. – Felvettem a napkeltét.

– Most látom, fantasztikus felvétel lett – mosolygott rám Dominik, felpillantva a telefonjából.

– Muti – ült le mellé Vivi, miközben én újabbat rántottam Rajmund karján, aki ezen felröhögött.

– Amúgy elengednél végre? – kérdeztem.

– Mi az, Major, mégsem tudsz két másodperc alatt kiszabadulni ebből a fogásból? Hogyhogy? Olyan magabiztosan mondtad... – röhögött ki.

– Ne akard – húztam össze a szemem, elfojtva a mosolyomat.

– Mit? – nevetett mögülem, mire sóhajtva megráztam a fejem.

– Oké, te akartad – vontam meg a vállamat, és lehajtottam a fejem Rajmund engem ölelő karjához. Valóban két másodperc alatt elengedett, mire sietősen elhúzódtam, és mosolyogva néztem rá.

– Mondd, hogy nem haraptál meg – kerekedett el a szeme, mire kitört belőlem a röhögés, ahogyan Rajmund megnézte az alkarját. – Megharaptál – állapította meg továbbra is teljes döbbenettel.

– Mondtam, hogy két másodperc – emlékeztettem.

– Ez itt – mutatott a karjára teljesen ledöbbenve, miközben felállt –, a fogad nyoma! – jegyezte meg felém indulva, mire nevetve a fejemet ráztam, és ösztönösen a lépcső felé hátráltam, mert tudtam, hogy Rajmund ezt nem fogja annyiban hagyni.

– Nem, nem. Az nem az – tagadtam röhögve, mindhiába.

– Véged van, Major – közölte egyszerűen, mire akaratlanul is felsikoltottam.

– Ne, ne, várj, beszéljük meg – tettem fel a kezem védekezőn.

– Nem – mondta a fejét ingatva.

– Tényleg hozok neked másik üdítőt – próbálkoztam, hátrafelé lelépve egy lépcsőfokot. – Már megyek is, látod?

– Nem kell – közölte visszatartott nevetéssel.

– Kérlek, kérlek – vettem könyörgőre, mire Rajmund vállamögött megláttam Vivit, aki a telefonját tartotta fel, mutatva, hogy valami történik.

– Kocsis hív – szólt le ránk a lépcsőn, majd visszament a kislátóba. Rajmuddal azonnal abbahagytuk a hülyülést és félre raktuk későbbre.

– Gyere – nyúlt felém, nekem pedig eszemben se volt nem bízni benne, hanem megragadtam a kezét, és engedtem neki, hogy felsegítsen a lépcsőn, aztán mindketten odaültünk Vivi és Dominik mellé, hogy fogadjuk az igazgató videóhívását.

A kapcsolást követően Kocsis ijesztően közletről meredt ránk Vivi kijelzőjén, majd amikor meglátott minket, büszkén nézett végig rajtunk.

– A csapatom – szipogta meghatottan, amitől kissé feszengve néztünk vissza rá, mert nem igazán tudtuk, hogy erre mit reagáljunk. Kocsis összeráncolta a homlokát, és még közelebb jött. – Sára, minden rendben? Kissé ziláltak tűnsz – jegyezte meg, mire az ujjaimmal megigazgattam a hajamat, meg a felsőmet,

Higgy nekem

ami valószínűleg a Rajmunddal történt civakodás következtében hatott ziláltnak, majd mosolyogva bólintottam.

– Köszönöm, minden rendben – feleltem Kocsisnak, aztán óvatosan, hogy ne látszódjon a videóhívásban, Rajmund felé nyúltam, és meglöktem a kezét.

– Nos, értem – fürkésztet Kocsis. – Olyan kipirultnak tűntél, de akkor talán csak a kamerám csal.

– Valószínű – füllentettem, miközben Rajmund visszalökött egyet a kezemre.

– Na de a lényegre térve – csapta össze a tenyerét Kocsis, mi pedig mind a négyen komolyan figyeltük a kijelzőn az igazgatót.

– Először is, Sára és Vivi – kezdte.

– Igen?

– Mivel éjjel csak üzenetben és poszt formájában tudtam kifejezni a gratulációm, szeretném megragadni az alkalmat, hogy elmondjam, elképesztően büszke vagyok a bátorságpróbában elért eredményetekre. Komolyan, fantasztikusak voltatok – lelkesedett Kocsis, mire Vivivel mindketten egy „semmiség” legyintéssel nyugtáztuk a dolgot, és zavartan vártuk, hogy az igazgató befejezze az ajnározást. – Legyetek büszkék magatokra, mert bár minden sikeresen teljesített feladat ugyanolyan fontos, azt hiszem, a fiúk egyetértenek velem abban, hogy az eddigi megmérettetések közül ez volt a leginkább embert próbáló.

– Így van, a lányok nagyon odatették magukat – értett egyet Dominik, és Rajmund is némán bólintott, jelezve, hogy abszolút egyetért.

– Tudjátok, másokat sem könnyű legyőzni, de a saját félelmeinket a legnehezebb. És látva, hogy a kieső csapat azért távozott, mert az egyik versenyző feladta, még inkább fontos tisztában lennetek azzal, hogy nagy dolgot tettetek – mondta Kocsis,

Vivinek és nekem intézve a szavait. Mindketten csendben hallgattuk, és alig észrevehetően, csupán egy pillanatra összemostyogtunk, tudva, hogy amit ott éltünk át, a horror tanyaházban, az örökre a kettőnké, és soha nem felejtjük el. – Szóval, Szirtescsapat, nem mondom, hogy én megmondtam, pedig megmondtam! – fényezte magát Kocsis. – Ti vagytok a legalkalmasabbak arra, hogy ott legyetek, ahol vagytok, és erre a sok kételkedő is rájön lassan – bólogatott, mintha csak magát győzködné. – És hogy igazoljam magam, már akadnak pozitív kommentek is! Sőt, a bátorságpróba videónál csupán húsz hozzászólást kellett törölnöm, és négy embert kitiltanom az oldalamról. Ez abszolút pozitív rekord – mesélte büszkén Kocsis.

– Éljen-éljen – tettetett Vivi örömet, mire mind elneveltük magunkat.

– Nana – emelte fel a mutatóujját Kocsis. – Azért a kezdeti fogadtatáshoz képest beláthatjátok, hogy valamicskét javult a helyzet. Igenis vannak, akik drukkolnak nektek.

– Mindhárom személynek köszönjük – közölte Rajmund, a beszólásán pedig még jobban elkezdtünk nevetni, sőt még Kocsis is elmosolyodott.

– Nézzétek – dörzsölte meg az ornyergét fáradtan. – Tudom, hogy titeket ez nem érdek, és pontosan ez az egyik oka annak, hogy ti négyen ültök ott a versenyen. Engem mégis bánt, hogy minden igyekezetetek és eredményetek ellenére továbbra is ilyen negatív hangvételű a legtöbb reakció... Szeretném jobb belátásra bírni a verseny követőit.

– Á, nem kéne ezt erőltetni – vágta rá Rajmund, mi pedig egyetértően bólogattunk.

Elvégre Kocsis nagyon jól tudta, hogy mire vállalkozik, ha minket küld az IOV-ra. A Szirtes diákjainak mind a négyünk neve önmagában pejoratív, nincs is szükség további magyará-

zatra, rólunk hallva mindenki hozzáteszi a magáét. Fehér Rajmund? Ja, ő nagyon zűrös, nem? Felcser Vivi? Ja, ő az a ribanc, nem? Pap Dominik? Ja, ő az, aki verekedett, nem? Major Sára? Ja, őt csapták ki a tánccsapatából, nem? Külön-külön is, mind a négyen csupa előítélettel, megvetéssel és nem kért véleménynyel találkoztunk, ezért nem lepődtünk meg rajta, hogy amikor Kocsis egyberakott négyünket, akkor szinte felrobbant a net. Mi nem tulajdonítottunk neki nagy jelentőséget, mert az IOV előtt is rendesen kaptuk az ívet, szóval már edzettek vagyunk, és leperreg rólunk, de úgy tűnt, Kocsis igazságérzetét elkezdte piszkálni, hogy hiába szerepelünk jól a versenyen, mások szemében azok maradtunk, akik voltunk, és ezen nem hajlandók túllépni. De mit lehet tenni, az emberek ilyenek, szeretnek más hibáival foglalkozni, mert addig legalább elfelejtik, hogy ők maguk is milyen elcsesztettek valójában.

– Szóval arra gondoltam – folytatta Kocsis, olyan eltökélten, mint aki bármit is talált ki, azt megvalósítja –, hogy milyen nagyszerű lenne, ha rólátok szólna a következő KŐB-adás...

– Mi az a KŐB? – szakította félbe Dominik, és valamennyien amolyan „passz” arckifejezéssel vártuk, hogy az igazgató beavasson minket.

– A KŐB a „Kocsis őszintén beszélget” rövidítése – kezdte. – Ez az egyik Instagram-élőadásom neve. Egyébként a legnépszerűbb kontentem a felületen, heti rendszerességgel megy – magyarázta, büszkén dőlve hátra a székén, majd látva, hogy még mindig fogalmunk sincs, folytatta: – Osztott élő videóban beszélgetek a felhívott vendégemmel, csakis őszintén – avatott be minket. – Voltak már kiugróan magas nézettségű adások is, például amikor a testneveléstanárral beszélgettem arról, hogy mi történik azokkal a tollasütőkkel, melyeknek a kilazult húrjai közé ütés közben beszorul a labda – mondta.

– Érdekfeszítő lehetett – tartotta vissza a röhögését Dominik.
– Meglepően izgalmas volt – biccentett Kocsis. – És a nézőim tényleg szeretik ezeket az őszinte beszélgetéseket, így az jutott eszembe, hogy a következő KÖB-adásban rólatok lenne szó...

– Mármint mi beszélgetnénk az igazgató úrral? – kérdeztem. – Mert itt a versenyen sosem lehet tudni, mikor van feladat, és nem hiszem, hogy egy fix időpontot tudunk tartani, mert mi van, ha... – próbáltam kihátrálni a dologból ösztönösen, de Kocsis félbeszakított.

– Ó, nem, Sára, félreértesz. Ti versenyeztek, benneteket nem terhelnék ilyenekkel.

– Akkor? – kérdezte Rajmund, a felsőjén lévő csapatkapitány kitűzőjét piszkálva.

– Arra gondoltam, hogy másokkal beszélgetek rólatok.

– Hát ez rettenetes ötlet – ingatta a fejét Vivi.

– Biztos, hogy nem – jelentette ki Rajmund.

– Abszolút kizárt – közöltem.

– Egyértelműen nem – zárta a sort Dominik.

– Na örülök, hogy jó ötletnek tartjátok – vigyorgott Kocsis, totálisan ignorálva azt, hogy mind a négyen ellenkezünk, majd felvett egy jegyzetfüzetet és egy tollat. – Kérnék egy kis segítséget, hogy kit kereshetek veletek kapcsolatban. Lehetőleg iskolatársat... – próbálkozott, mire mind a négyen automatikusan lázadni kezdtünk, és egymás szavába vágva magyaráztuk Kocsisnak, hogy egy olyan élőt nem bír el a felülete, ahol rólunk beszélnek a sulitársaink. Az igazgató mérlegelt, és egy pillanat alatt némán végiggondolta, hogy mi lenne, ha Viviről vagy akármelyikünkéről egy szirteses diák cenzúrázatlanul kifejthetné a véleményét. Kész tragédia lenne. Kocsis hamar belátta, és diszkréten köhintett egyet.

– Vagyis... Talán mondhatnátok egy barátot, családtagot vagy ismerőst, akit hívhatok veletek kapcsolatban. Nem is kell, hogy

Higgy nekem

iskolánk tanulója legyen – finomított a golyóstollát nyomkodva, aztán érdeklődő tekintettel nézett a kamerába. – Dominik?

– Igen? – kérdezett vissza.

– Kit tanácsolsz, kivel beszélgethetnék kicsit rólad?

– Rólam?

– Igen – biccentett Kocsis.

– Hát... A törzshelyemen a csapos. Talán vele – gondolkodott el, mi pedig mind felröhögtünk.

– Ez nem vicces – pillantott Kocsis szigorúan a kamerába.

– Nem is viccnek szántam – reagált Dominik szórakozottan.

– Van az az állapot, amikor vele vagyok a legőszintébb – magyarázta, mi pedig megállás nélkül nevtünk.

– Jó, hagyjuk, megoldom – lapozott egyet Kocsis. – Sára?

– Igen?

– Azt tudom, hogy sajnálatos módon úgy alakult, a régi tánciskolából már nem vagy senkivel beszélő viszonyban.

– Ez enyhe megfogalmazás – vágtam rá unottan.

– Nos. Igen. Szóval – pillantott bele a jegyzetfüzetébe, és a kamerán keresztül is láttam, hogy totálisan üres az oldalam. – Esetleg kit tanácsolnál, kivel beszélgethetnék rólad? A szüleiddel?

– NEM! – kiáltottam el magam, majd elnézést kérően pillantottam a többiekre, amiért a frászt hoztam rájuk a nagy csendben, és megköszörültem a torkomat. – Elég, ha csak én tudom az őszinte véleményüket rólam – tettem hozzá sokkal halkabban, a többiek pedig megértően biccentettek felém, és Vivi megsimította a karomat.

– Rendben, megértem – fújtatott Kocsis. – És... az öcséd! – jutott hirtelen eszébe. – Úgy tudom, az öcséddel rendkívül jó a kapcsolatod. Mit gondolsz, beszélgetne velem pár percet élőadásban?

– Nem tudom – vontam meg a vállamat, mert ezt nem tudtam Milán helyett eldönteni, hogy érdeklő-e egy ilyen szereplés az igazgatóm Insta-oldalán.

– Esetleg megkérdezhetem tőle? – érdeklődött Kocsis.

– Igen – feleltem.

– Köszönöm – biccentett Kocsis.

– De tudnia kell az igazgató úrnak, hogy az öcsém siket, így a vele történő beszélgetés némi felkészülést igényel – tettem hozzá.

– Ó. Köszönöm, ezt nem tudtam, természetesen figyelembe veszem. Sajnálatos módon én nem ismerem a jelnyelvet, de úgy tudom, a titkárságról Kati igen, így akár megkérhetem, hogy legyen tolmács...

– Rendben, ha Milánnak tetszik az ötlet, akkor felőlem – hagytam rá.

– Nagyszerű – irkált Kocsis a papírjára, miközben én elgondolkodtam, majd hozzátettem:

– De ha csak egy kommentelő is bántja, vagy gúnyt űz belőle, azt megkeresem, és megölöm – tettem hozzá mellékesen, mire Kocsis kezében megállt a toll, és felnézett a telefonjába.

– Értem.

– Komolyan mondom, ha valaki szemétkedik velem, annak annyi... – húztam össze a szemem.

– Ööö. Biztosíthatlak róla, hogy nem lesz ilyen – vakargatta meg az igazgató a homlokát.

– Oké – vontam meg a vállamat, Kocsis pedig gondterhelten újra lapozott egyet.

– Rajmund, hol vagy? – kereste a kis videóablakban, mert nem látszódott.

– Itt vagyok – dőlt vissza felém Rajmund, így újra benne volt a képben.

– Rajmund, nálad alából arra gondoltam, hogy a szüleidet keresem a KÖB-élőadással kapcsolatban. Mit gondolsz, benne lennének egy kis szereplésben? – puhatolózott.

– Hát, azt nem hiszem, tekintve, hogy fogalmuk sincs, hogy itt vagyok ezen a versenyen – jegyezte meg lazán.

– Ezt hogy érted? Visszahoztad az IOV jelentkezési lapodat az aláírásukkal – kerekedett el Kocsis szeme.

– Ja, igen, tényleg, ők írták alá, persze – bólogatott, aztán félredőlt, hogy ne látszódjon a kamerában, és visszatartott röhögéssel a nyaka előtt legyezett a kezével, mutatva nekünk, hogy totál kamu, amit mond.

– Akkor kereshetem őket? – kérdezte Kocsis.

– Igen, persze, hogyne – jött vissza Rajmund a képbe, és ártatlan arccal nézett, miközben Kocsis összevissza kattintgatott az asztali számítógépén.

– Jó. Viszont van itt egy kis hiányosság. Úgy látom, hogy nincs megadva telefonszám. Sem e-mail. Sem vezetőkes telefonszám. Sem munkahelyi. És közösségi felület sem... – húzta össze a szemét Kocsis gyanúsan. – Rajmund, mi a szüleid elérhetősége?

– Hát, van egy faxszám, azon érdemes próbálkozni – magyarázta a lehető legkomolyabban, mi pedig rázkódó vállal, lehajtott fejjel hallgattuk, és alig bírtuk ki röhögés nélkül, miközben Kocsis letörölte gyöngyöző homlokát, és tovább kattintgatott.

– Hát ez... Ezt nem értem – fújtatott. – Na jó, erre még visszatérünk a későbbiekben – dűnnyögte bosszúsan. – Addig megkérem egy szaktanárodát, hogy beszélgessen velem rólad az élőkben – tervezgette. – Már ha vállalja valaki – tette hozzá a szemét meresztgetve, majd lapozott a jegyzetfüzetében. Egy újabb üres oldalra.

– Vivi? Felcser Vivi.

– Itt vagyok.

– Nagyszerű. Esetleg magaddal kapcsolatban ajánlanál valakit?
– Mármost valaki olyat, aki szívesen beszélgetne rólam, pozitív színben tüntet fel, és nem hord le, nem mond el mindennek, ami csak eszébe jut? – kérdezett vissza.

– Igen.

– Nem ismerek ilyen személyt – zárta rövidre Vivi, a beszólását követően pedig újra vissza kellett tartanunk a nevetésünket, miközben Kocsis egyre nagyobb sóhajokat hallatott.

– Senki? Vivi, nincs senki, aki mondana rólad pár jó szót?

– Ááá – gondolkodott el, majd hirtelen, mintha csak eszébe jutott volna valami, felemelte a mutatóujját. – Vagyis...

– Na! – lelkesült be Kocsis teljesen.

– A büfés a Szirtesben. Vele jóban vagyok, ő szerintem kedvel...

– A büfés... – dünnyögte Kocsis, megismételve a hallottakat, és fújtatva maga elé vette a jegyzetét. – Akkor tehát keressek fel egy csapost Pap Dominiknél, a Szirtes büfését Felcser Viviennél, Major Sára öccsét, figyelembe véve, hogy Sára előre életveszélyesen megfenyegette a kommentelőket, továbbá – nézett a papírjába – van egy önjelölt árvánk Fehér Rajmund személyében, aki fogalmam sincs, hogy tüntette el a szüleit, többek között a gépemről is! – bosszankodott Kocsis.

– Na ne mondja, igazgató úr, hogy ezek alapján nem lesz nézett az adása... – nyögte be Rajmund, mire mind felneveltünk, Kocsis pedig fújtatva hátradőlt a székén, és tehetetlenül leengedte maga mellé a kezét.

– Jól van, jól van – bólogatott úgy, mint aki elég elszánt ahhoz, hogy ne adja fel. – Azt hiszitek, kemények vagytok, de én keményebb. Megszerettetek benneteket, ha török, ha szakad.

– Minek? – szólalt meg Dominik. – Mi vagyunk a feláldozhatók. A rosszhíreűek. A megbélyegzettek. A szerethetetlenek...

Minek töri magát, igazgató úr? – kérdezte, és mi is érdeklődve néztünk a kamerába, Kocsis válaszára várva.

– Mert megérdemlitek – mondta ki egyenesen, mi pedig ettől a nyers őszinteségtől mind zavartan elmosolyodtunk. Nem ehhez voltunk szokva. – Na – krárogott bele az öklébe Kocsis, oldva a kínos csendet. – Menjetek a dolgokra, a többit intézem én.

– Rendben. Köszönjük – mondtuk, mire az igazgató bőszen bólogatva intett, és kinyomta a videóhívást. Ezt követően néhány másodpercig csak néztünk magunk elé, aztán Vivi döbbenten fordult Rajmundhoz.

– Most komolyan, hogy tüntetted el a szüleid elérhetőségét Kocsis gépéről?

– Varázslat – felelte Rajmund mosolygós szemmel, mire elneveztük magunkat.

– Elvárásolhatnál velem kapcsolatban is néhány kellemetlenséget Kocsis gépéről – közölte szórakozottan Dominik.

– Szólj, haver, megoldjuk – ajánlotta fel Rajmund, mire Dominik odanyújtotta a kezét, és ökölpacsiztak egyet.

Hát, többek között ilyenek miatt tartják Rajmundot legendának a Szirtesben. És senki nem mondta, hogy pozitív legenda lenne.

A reggeli napsütésben ültünk a kilátó tetején, hátunkat a deszkáknak vetve, és még Kocsis szavait és a belénk vetett hitét emésztgettük, amikor is a lépcsőn nehéz léptek dobogását hallottuk. Odakaptuk a tekintetünket, és hunyorogva figyeltük Tahit, aki megállt az utolsó lépcsőfokon, és baljósan tornyosult fölénk, árnyékot vetve ránk.

– Mégis miért lógtok állandóan itt, ahol nem látni rátok, és nem tudni, miben mesterkedtek? – kérdezte köszönés nélkül.

– Mert itt nem látni ránk, és nem tudni, miben mesterkedünk? – tippelt Rajmund, a megjegyzésén pedig felröhögünk.

Tahi tudva, hogy a saját csapdájába esett, Rajmund válaszát csak egy bosszús fejcsoválással nyugtázta, aztán sóhajtvá végignézett rajtunk.

- Ismételten megkérlek benneteket, hogy ne járjatok ide fel.
- Rendben – ígértük meg mind a négyen.
- Most hazudtatok, ugye? – kérdezte, azonnal átlátva rajtunk.
- Igen – vallottuk be őszintén, aztán hangosan felröhögtünk, és még Tahi is megenyhült arccal rázta meg a fejét, mintha csak nem tudná eldönteni, hogy most dühös ránk, vagy bír minket.
- Beszéltek Kocsis igazgatóval? – váltott témát hirtelen.
- Igen, az előbb fejeztük be a videóhívást – felelte Vivi.
- Már nálam is keresett benneteket; úgy tűnt, fontos – biccentett.
- Annyira nem. Csak gratulált a bátorságpróbához – mondtam.
- Illetve az Instáján szeretne élő adásban beszélgetni egy barátunkkal vagy ismerősünkkel rólunk, azzal a céllal, hogy megkedveltessen minket a követőivel – tette hozzá Dominik.
- Csak nem a KÖB-adás? – kérdezte Tahi, mire meglepetten néztünk rá, mert tudja, miről van szó.
- Ismeri a tanár úr? – érdeklődött Vivi.
- Egy részt láttam. Amikor a tollasütőkbe szorult tollaslabdáról volt szó – mesélte a fizikatanár.
- Hát most már komolyan kezd érdekelni, hogy mi lesz ezekkel az ütőkkel – jegyezte meg Rajmund röhögve, majd a telefonját kivéve a zsebéből feloldotta a kijelzőt, és ráment Kocsis oldalára.
- Szóval az igazgató ezzel kapcsolatban keresett minket. Hogy ajánljunk olyanokat, akik feltehetőleg jó dolgokat mondanak rólunk az élőben – közölte Vivi a száját elhúzva.
- És nem lett tele a jegyzetfüzete nevekkel – tettem hozzá, utalva arra, hogy finoman szólva is megosztó a négyesünk, és

nem állnak sorban nálunk a szimpatizánsok. Tahi ezt pontosan tudta, sőt, jobban átérezte a helyzetünket, mint bárki, tekintve, hogy a Szirtesben talán ő a legkevésbé kedvelt tanár. Róla még zárt csoport is van, ahol lehet szidni. Ilyen ez. Számkivetett csapathoz számkivetett tanár dukál.

Tahi, végignézve négyünkön, mintha kissé megszánt volna minket a történetek miatt, és felszívva magát idegesen kezdett magyarázni.

– Mert nem ismernek benneteket – rázta meg a fejét feldűltan. – Ti négyen az elmúlt napokban többet bizonyítottatok ezen a versenyen, és többet tettetek az iskolátokért, mint a legtöbb kommentelő összesen. Nagyon okosnak hiszik magukat, az ítélkezés és bírálat nagyon megy, közben meg ha csak a negyedük kellene elviselniük annak, ami rátok nehezedik, összeroppannának, mint egy szék a súly alatt – közölte. – És tudjátok, mit? Én tudnék rólatok jó dolgokat mondani! – tette hozzá biztatóan, és látszott rajta, hogy szeretné, ha nem hatna ránk az otthoni állapot. Erre hálásan elmosolyodtam, Dominik magabiztosan biccentett egyet, Vivi vigyorogva fújta egy rágólufit, Rajmund pedig a tanárhoz lépett, és felnézve rá így szólt:

– Köszönjük a kedves szavakat. Nekem személy szerint nagyon sokat jelent, és úgy érzem, hogy itt, a verseny alatt szintet lépett a kapcsolatunk, ezért szeretném megkérdezni, hogy ezen túl hívhatom Dénesnek? – kérdezte, mire felneveltünk, Tahi pedig unottan meredt maga elé, és horkantva megrázta a fejét.

– Fehér, te annyira hülye vagy – jelentette ki, és hatalmas kezével Rajmund tarkója felé nyúlt, mire ő röhögve behúzta a nyakát, és vigyorogva kitért a mozdulat elől. – Na jó, erről ennyit, tűnés reggelizni! Gyerünk-gyerünk, mozgás! Fehér kinyírta a szép pillanatot, lefelé innen, elég volt – utasított minket Tahi, és a hatás kedvéért még tapsolt is párat, a csattanó hangtól pedig

több madár is felröppent a rónáról. Amíg összeszedtük a cuccainkat, Tahi megtámaszkodott a korláton, és onnan figyelte, ahogy egyenként lemegyünk a lépcsőn.

– Na és mit derítettél ki? Mi lesz a meglazult hálójú tollasütőkkel? – kérdezte Vivi Rajmundot.

– Még nem derült ki, nem néztem végig – jutott eszébe, és újra a kezébe vette a telefonját, majd benyomta a lejátszás folytatását, és egymás mellett sétálva hallgattuk a beszélgetést, miközben az étkező felé igyekeztünk.

2.

Az élménytábor területén ekkor már nagy volt a jövés-menés, mindenféle színes melegítős versenyzők mászkáltak. Legtöbben a kisházakból siettek reggelizni, de sokan törülközővel a nyakukban, papucsban, a tanárok szállásául szolgáló főépület felől jöttek, ahol a konditerem és a beltéri medence is volt. A többség köszönt vagy intett nekünk, mi pedig visszaköszöntünk, majd bementünk az étkezőbe. A felhő nélküli, napsütéses égbolt alatt töltött reggeli órák után jólesett a hűvös étkezőbe lépni, ahol sokan már javában reggeliztek. Az érkezésünkre páran odapillantottak, attól tartva, hogy a szervezők jöttek újabb borítékokkal, amelyek a következő feladatot rejtik, de amikor meglátták, hogy csak mi vagyunk, mindenki visszafordult a saját asztaltársaságához, és beszélgetve folytatták a reggelizést. A levegőben friss pékáru és tojásrántotta illata keveredett, a termet pedig betöltötte a kések és villák csörgése, a felálláskor és leüléskor nem kellően megemelt szék-lábak csikorgása, és az egymást túlharogó beszélgetések. Ahogy a külön asztaloknál ülő csapatok tagjainak szájáról leolvastam, a legtöbben még mindig az éjjeli bátorságpróbáról és a tanyaházban történekről diskuráltak, és mivel Dominikékhoz hasonlóan minden csapat rögzítette a saját streamingadását a bátorságpróbáról, a legtöbb asztalnál ezeket a videókat nézték újra és újra a versenyzők, harsogva, és folyamatosan nevetve a látottakon.

Dominikot követve a svédasztal pultjához léptem, és egy tálcat felvéve a kínálatot néztem, miközben mellettünk Vivi behajolt a konyhások kis ablakán.

– Jó reggelt! – köszönt vidáman, jelentkezve a spéci reggelijéért, az IOV-versenyző fiúk legnagyobb örömére, akik így hátulról láthatták Vivit, ahogyan a pulcsija a nyújtózkodás következtében felhúzódik, szabaddá téve lebarnult derekát.

A bézs csapat fiú tagjai, akik egészen közel ültek a jelenet-hez, meg is álltak egy pillanatra a tojásrántotta-evésben, és álmodozva bámulták. Vivi, átvéve a reggelijét, visszamászott a kis ablakból, mosolyogva megköszönte, aztán fél kézzel a tálcat fogva a szabad kezével felemelte a tányérjáról a zsemlet, és az orrához emelve mélyen beszívta az illatát.

– Istenem – motyogta Keri, a levegőben felejtve a kezét a vil-lájával együtt. – Soha nem akartam még ennyire gluténmentes zsömlé lenni.

– Én sem – felelte egyszerre Laci és Zétény, mire Andi, a csapatuk egyedüli lánytagja, értetlenül megrázta a fejét, és beleharapott az almájába.

– Mi bajotok van nektek? – tette fel a költői kérdést, aztán hagyva, hogy a fiú csapattársai csorgassák a nyálukat, felém fordult, és vidáman intett.

– Sára, megnéznéd, hoztak-e ki zabkását? – kérdezte köszönés nélkül, mire a tálcámat fogva visszaléptem egyet, és a kínálat felé fordultam, hogy ellenőrizzem.

– Igen, van kirakva – bólintottam.

– Szuper, köszi – pattant fel, és az almát lerakva a svéd-asztalhoz jött, aztán felkapott egy tiszta tálat, és szedett bele zabkását. Addig én mellette állva egy zsömlét tettem a tányéromra, majd egy kockasajtért nyújtózkodtam, amit nem értem el.